Konklusion

1) *Artikel 3, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, sammenholdt med direktivets artikel 3, stk. 3, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, der så generelt og uden en konkret undersøgelse i hvert enkelt tilfælde fastsætter, at der kun gennemføres en vurdering i medfør af nævnte direktiv, når planerne for anvendelsen af mindre områder på lokalt plan kun omtaler en enkelt genstand for økonomisk aktivitet.*

2) *Artikel 11, stk. 1 og 2, i direktiv 2001/42 skal fortolkes således, at en miljøvurdering foretaget i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, ikke fritager for forpligtelsen til at foretage en sådan vurdering i medfør af direktiv 2001/42. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om en vurdering foretaget i henhold til direktiv 85/337, med senere ændringer, kan anses for et udtryk for en koordineret eller fælles procedure, og om den dækker alle kravene i direktiv 2001/42. Hvis dette skulle vise sig at være tilfældet, foreligger der således ikke længere en pligt til at foretage en ny vurdering i medfør af sidstnævnte direktiv.*

3) *Artikel 11, stk. 2, i direktiv 2001/42 skal fortolkes således, at den ikke forpligter medlemsstaterne til i deres nationale retsorden at fastsætte koordinerede eller fælles procedurer, der opfylder kravene i direktiv 2001/42 og 85/337, med senere ændringer.*

---

(1) EUT C 221 af 14.8.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 22. september 2011 — Bell & Ross BV mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) Klockgrossisten i Norden AB

(Sag C-426/10 P) (1)

(Appel — underskrevet originaleksemplar af stævningen indgivet efter fristens udløb — mangel, der kan afhjælpes)

(2011/C 331/08)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Bell & Ross BV (ved avocat S. Guerlain)

Den anden part i sagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Appel af kendelse afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 18. juni 2010 i sag T-51/10, Bell & Ross mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) — Klockgrossisten i Norden, hvorved Retten afviste søgsmålet anlagt til prøvelse af beslutningen truffet den 27. oktober 2009 af Harmoniseringskontorets Tredje Appelkammer (sag R 1267/2008-3) om en ugyldighedsprocedure mellem Klockgrossisten i Norden AB og Belle & Ross BV — underskrevet originaleksemplar af stævning indgivet efter fristens udløb — betydningen af »undskyldelig fejl« og »hændelig begivenhed« — princippet om berettiget forventning og proportionalitetsprincippet — åbenbart afvisningsgrundlag

Konklusion

1) *Appellen forkastes.*

2) *Bell & Ross BV betaler sagens omkostninger.*

---

(1) EUT C 346 af 18.12.2010.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Bíróság (Ungarn) den 27. juli 2011 — Jőrös Erika mod Aegon Magyarország Hitel Zrt.

(Sag C-397/11)

(2011/C 331/09)

Processprog: ungarnsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jőrös Erika

Sagsøgt: Aegon Magyarország Hitel Zrt.

Præjudicielle spørgsmål

1) Er en national rets fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF (1), hvis retten efter at have fastslået, at et af de almindelige kontraktvilkår, der henvises til i stævningen, er urimeligt, foretager en prøvelse af, om det pågældende vilkår af denne grund skal anses for at være en nullitet, også selv om parterne ikke udtrykkeligt har nedlagt påstand herom?

2) skal den nationale ret træffe afgørelse i en sag, der er anlagt af en forbruger under omstændigheder som beskrevet i det første spørgsmål, selv om afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt et kontraktvilkår skal anses for en nullitet, i tilfælde hvor forbrugeren nedlægger en påstand herom som følge af, at et af de almindelige kontraktvilkår er urimeligt, normalt ikke henhører under distriksrettens kompetence, men under en højere rets kompetence?

3) Hvis det andet spørgsmål besvares bekræftende spørges: Kan den nationale ret ligeledes i en sag i anden instans foretage en prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt de almindelige kontraktvilkår er urimelige, hvis førsteinstansen ikke har foretaget en prøvelse heraf, og der under appelsagen ikke kan tages hensyn til nye faktiske omstændigheder og beviser i medfør af national ret?

([1]) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado Mercantil de Barcelona (Spanien) den 8. august 2011 — Mohamed Aziz mod Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

(Sag C-415/11)

(2011/C 331/10)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado Mercantil de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mohamed Aziz

Sagsøgt: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

Præjudicielle spørgsmål

1) Udgør ordningen vedrørende fuldbyrdelse af retsdokumenter vedrørende pantsatte værdier eller værdier, der stilles som sikkerhed, der er fastsat i artikel 695 ff. i lov om civil retspleje, med dens begrænsninger med hensyn til de grunde til indsigelse, der er fastsat i den spanske procesret, en klar begrænsning af forbrugerbeskyttelsen, idet den formelt og materielt indebærer en klar hindring for forbrugeren med hensyn til at anlægge søgsmål eller benytte andre retsmidler, som sikrer en effektiv beskyttelse af hans rettigheder?

2) Den Europæiske Unions Domstol anmodes om at give indhold til begrebet uforholdsmæssighed med hensyn til:

   a) Muligheden for førtidig ophævelse af aftaler, der er planlagt for et langt tidsrum — i dette tilfælde 33 år — på grund af misligholdelse i et yderst begrænset og konkret tidsrum.

   b) Fastsættelse af morareter — i dette tilfælde over 18 % — som ikke er sammenfaldende med kriterierne for fastsættelsen af morarenter i andre aftaler, som vedrører forbrugere (forbrugerkredit), og som på andre områder af indgåelse af forbrugeraftaler kan anses for urimelige, og som ikke desto mindre i forbindelse med aftaler om fast ejendom ikke har en klar lovbestemt grænse, heller ikke i de tilfælde, hvor de ikke alene skal anvendes på forfaldne ydelser, men på alle de ved den førtidige ophævelse skyldige ydelser

   c) Fastsættelse af afviklingsordninger og fastsættelse af variable renter — både nominelle renter og morarenter — gennemført ensidigt af kreditgiver i tilknytning til muligheden for realisering af pantet, og som ikke giver skyldner mulighed for at gøre indsigelse mod opgørelsen af gælden under selve fyldestgørelsesproceduren, men må henvise vedkommende til at anlægge en anerkendelsessag, under hvilken fyldestgørelsen, når der er opnået en endelig afgørelse, vil være afsluttet, eller skyldneren har mistet den værdi, der er givet som pant eller sikkerhedsstillelse, hvilket spørgsmål er af særlig betydning, når der er tale om lån til at købe bolig for, og fyldestgørelsen medfører fraflytning af ejendommen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Innsbruck (Østrig) den 10. august 2011 — TEXDATA Software GmbH

(Sag C-418/11)

(2011/C 331/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Innsbruck

Parter i hovedsagen

Kærende: TEXDATA Software GmbH

Præjudicielle spørgsmål

Er unionsretten på nuværende trin, især

1) etableringsfriheden i henhold til artikel 49 og 54 TEUF

2) det almindelige retsprincip (artikel 6, stk. 3, TEU) om effektiv retsbeskyttelse (effektivitetsprincippet)

3) kontradiktionsprincippet i henhold til artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 6, stk. 1, TEU) og artikel 6, stk. 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention (artikel 6, stk. 1, TEU)

4) forbuddet mod dobbeltstraf i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller

5) kravene til sanktionerne i offentlighedsproceduren i henhold til artikel 6 i direktiv 68/151/EØF ([1]), artikel 60a i direktiv 78/660/EØF ([2]) og artikel 38, stk. 6, i direktiv 83/349/EØF ([3])